

La Llegenda de Sant Jordi

Editat per Associació Casal Català de Costa Rica®

Primera edició, Abril 2018

Il·lustracions: Ramon Porta

Textos i maquetació: Txell Mateu

Amb el suport de:

GRUPO

Generalitat de Catalunya
Departament d'Afers i Relacions
Institucionals i Exteriors
i Transparencia

Aquest projecte ha estat possible gràcies a l'esforç de moltes persones. En especial, volem donar les gràcies als alumnes del curs de català de la Laura, que ens han ajudat en les traduccions i als companys del Museu Arqueològic de Catalunya i del Museu del Jade de Costa Rica, que sense saber-ho van generar el marc perfecte.

La llegenda de Sant Jordi

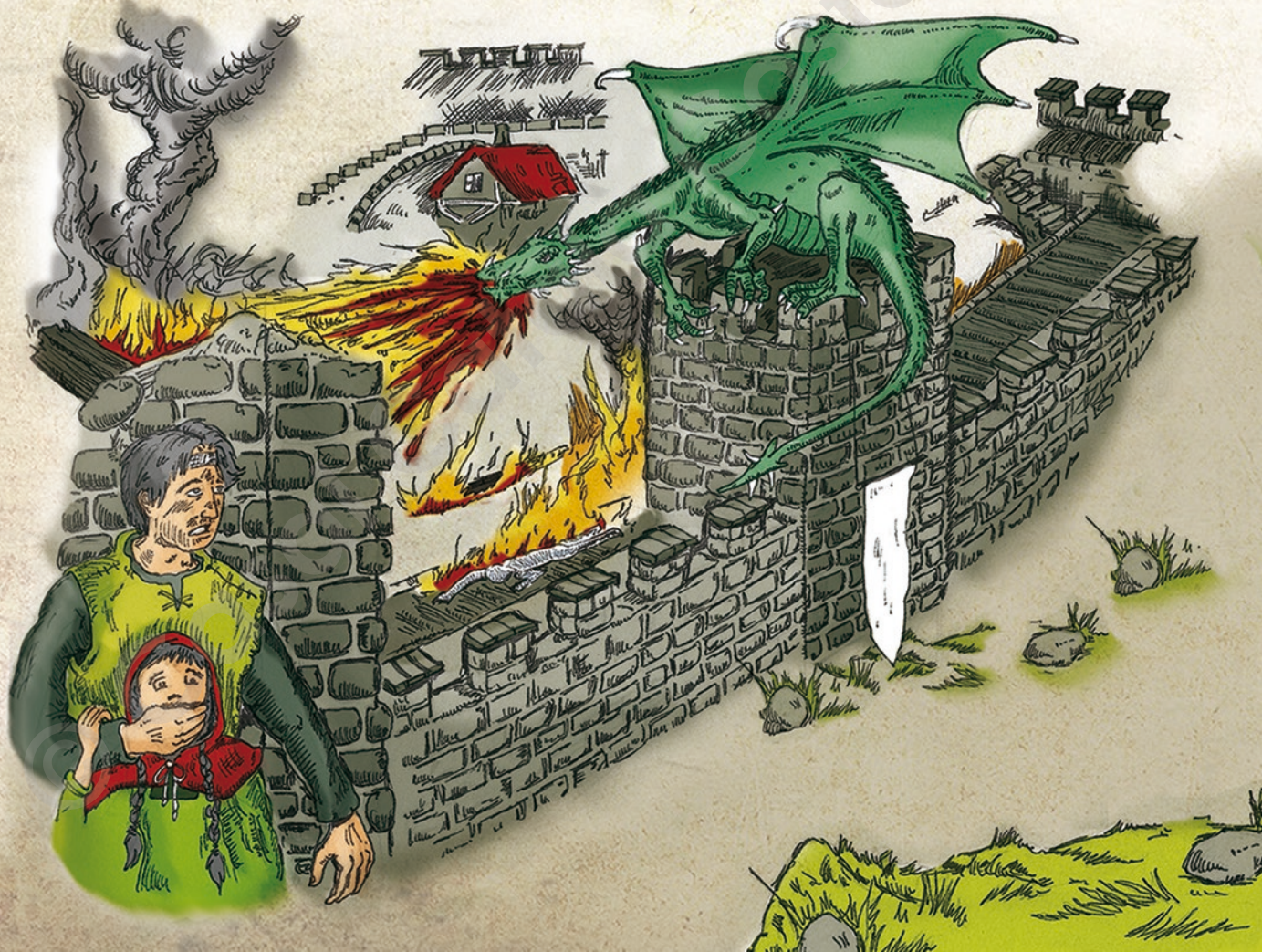
Diu la llegenda, que en un lloc de Catalunya anomenat Montblanc, existia un gran drac. Tant gran i majestuós era, que va necessitar menjar-se tots els animals de la contrada per satisfer la seva gana.

Als habitants de Montblanc estaven esparverats, ja que, tal era la seva fam, que a l'endrapar tota la vida que l'envoltava, no li va quedar més remei, que picar la porta del castell per demanar, ara un parell de gallines, ara tres ovelles, més tard una pobra vaca...

I com més l'alimentaven, més gana tenia, fins que va arribar el temut dia en que els pobres vilatans, no van tenir res que donar-li. Així li ho van explicar, però el drac tenia tanta gana i estava tant empipat, que traient forc per la boca, els va dir: "Cada dia em donareu un vilatà, i si no ho feu, molta pena passareu, doncs penso escopir foc fins que tots us cremeu!!!"

Als vilatans, no sabien com fer-ho. A qui li donem? Si li donem als mes plenets augmentarem la seva fam, i si li donem als més primets, ens en demanarà dos! Com ho farem? Amb tant desconcert nedaven que van decidir fer-ho per sorteig. Cada dia treien del calder un paperet, i veien desaparèixer per la porta de la muralla, homes i dones, camí del seu trist destí.

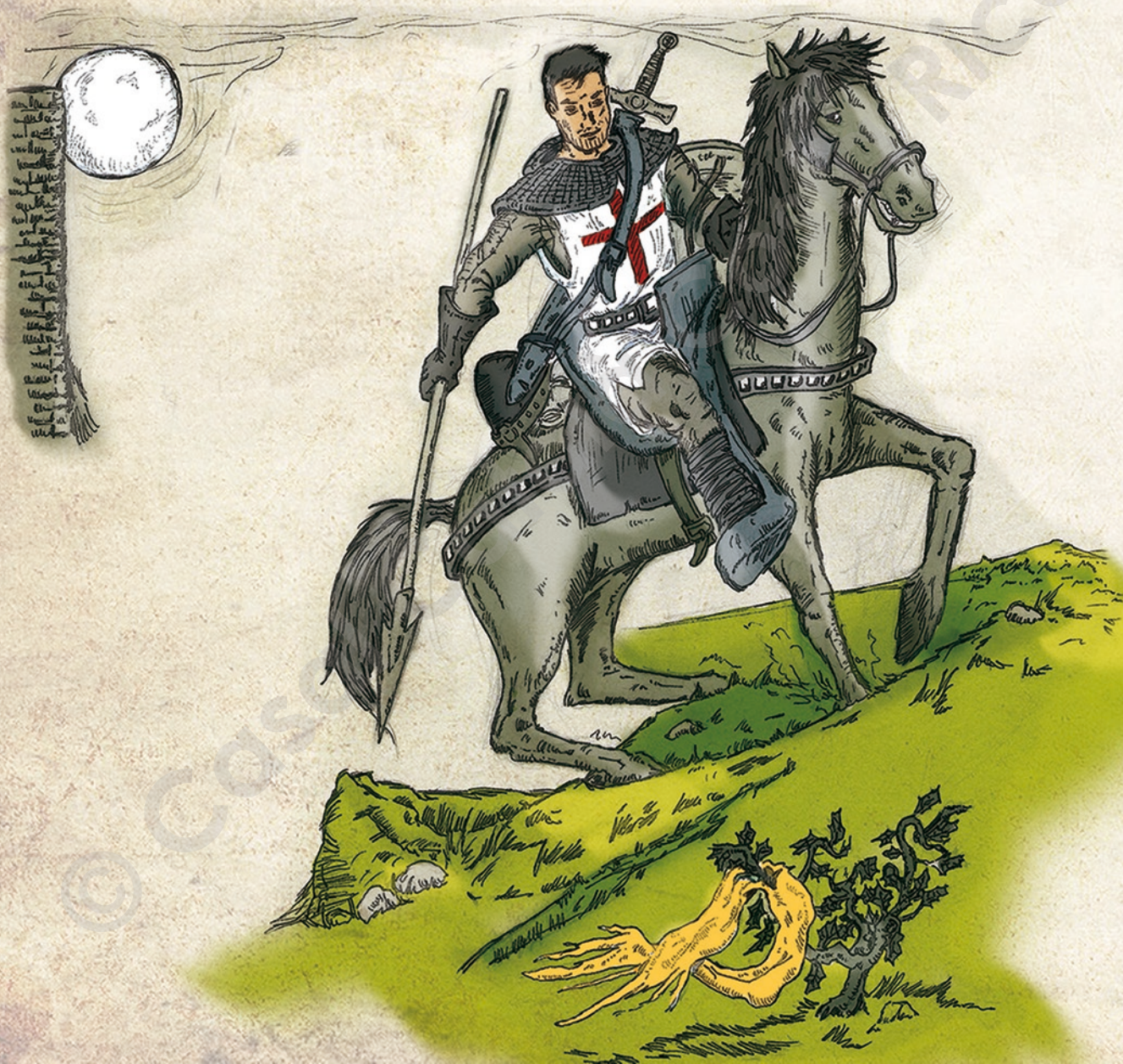
El Rei, que com tots els reis, a vegades actuava amb honestetat i altres vegades no, estava satisfet. fins el dia que el sorteig va decidir que fos la seva filla, la princesa Violant, la que marxés camí del seu destí. Ah!!! En aquest moment les coses van canviar: "No filla estimada, no hi vagis, fem trampa i repetim el sorteig, veuràs com ningú ho sabrà!"

Però la princesa, que també com totes les princeses, a vegades era noble i a vegades no, aquest cop sí que ho fou, qui sap si perquè creia en els prínceps, o si per ser conscient que la justícia sempre al poble havia d'acompanyar, i va dir: "No pare, això no pot ser, hem perdut molts amics ja, ara em toca a mi. És just que sigui així!". I així fou com la noble princesa, va creuar les portes del castell, camí de la terrible bèstia per desaparèixer per sempre i fins sempre.

Però aquesta llegenda, que també com totes les llegendes, a vegades tenen un bon final i altres no, aquest cop va acabar bé, ja que allà, ben lluny, cap on està l'horitzó, va aparèixer un cavaller, que, ara sí, era un dels que sempre són valerosos.

El cavaller, que es deia Jordi, al veure la pobra princesa en problemes, va afrontar el drac i va lluitar contra ell, amb tal destresa, que la princesa va quedar-ne totalment enamorada. Tant d'amor va sentir, que en la mortal estacada que el cavaller va propinar-li al drac, enlloc de la sang que tots esperaven, en va brollar un bell roser.

Això diuen que va passar el 23 d'Abril de qualsevol any de l'època medieval, i es des de llavors, que a Catalunya, cada 23 d'abril, els enamorats celebren el seu amor regalant a les seves princeses una rosa tant vermella com la sang el drac.

La llegenda de Sant Jordi forjada a finals de l'Edat Mitjana, és una llegenda catalana, però ben bé podria ser de qualsevol poble. En un context on predominaven les guerres i la fam, aquesta història ens parla d'amor i de valentia, però sobretot ens parla de respecte i d'esperança. Valors, tots ells, universals tant en geografia com en temps.

Sant Jordi, la princesa i el drac, són la representació del mite salvador, del poble amenaçat i de l'enemic ancestral.

Sant Jordi passa de ser patró de l'estament militar i representant de l'aristocràcia, a ser el mite popular del cavaller justicier i alliberador.

La princesa representa la nació, podríem dir que representa les classes populars, tantes vegades, majories amenaçades. La nació ha estat segrestada pel drac, que és la representació del mal, de l'enemic.

En aquest context, l'esperança popular introdueix la figura del mite, Sant Jordi, el superhome capaç d'alliberar el poble.

Amb el pas del segle, aquest drac va canviant. Però sempre és el mateix drac que escup el mateix foc, la lluita pel poder; la lluita pel territori a l'edat mitjana, la lluita per la informació avui en dia... i en mig, un munt de manifestacions igual de semblants i de diferents.

Aquesta obsessió del "mal per calcinar les terres" (de domini dels uns sobre els altres), explica l'aparició d'un nou element: la rosa, que significa alguna cosa més que la pura atracció. La rosa com a element natural sorgit de la terra, simbolitza la vida, sobretot la voluntat de resistir.

És el triomf del bé sobre el mal. No és casual que sant Jordi es celebri a l'inici de la primavera que és quan neix la vida i tot està per fer. La rosa es regalada a la princesa com a símbol d'amor i de respecte, per compartir la bellesa i la llibertat.